

[Jytte Andersen]

Hr. Helge Adam Møller var inde på, at der jo er sociale myndigheder, som tager hånd om børn, når de kommer i klemme på den ene eller den anden måde, og hr. Helge Adam Møller var inde på, at der er mange, der varetager børnenes tarv. Jeg vil til det første sige, at når vi taler om en Folketingets børneombudsinstitution af den ene eller den anden art, så handler det for os ikke alene om at varetage børnenes sociale tarv; det kan lige så vel være spørgsmål om, hvordan børn er stillet i trafikplanlægningen, i prioriteringen af vores kultur, og i det hele taget hvilken rolle børn spiller i selve samfundsplanlægningen og samfundsudviklingen. Derfor er vores forestilling om et ombud meget bredere end lige præcis det sociale, som hr. Helge Adam Møller var inde på.

Naturligvis er der mange gode kræfter, både forældre, bedsteforældre, spejderførere, idrætsorganisationer osv., der varetager børns interesse i en eller anden grad, men jeg synes ikke, at nogen med respekt for sig selv kan hævde, at der ikke er nogen børn i dagens Danmark, som har det for dårligt, som har for dårlige udviklingsmuligheder, som har for lidt tryk, og som i høj grad mangler bedre udviklingsmuligheder. Der er faktisk mange børns ve og vel, der bliver overset, både af de kommunale myndigheder, af de amtskommunale myndigheder og af os herinde i Folketinget.

Fru Inge Dahl-Sørensen fra Venstre erklærede sig enig i intentionerne i forslaget, men pegede på det private initiativs velsignelser. Og som sagt er vi parat til i udvalgsarbejdet at prøve at bygge bro imellem et statsligt ansvar på den ene side omkring dette at overvåge, hvad det er for nogle vilkår, vi byder næste generation, som vi alle har et ansvar for, og på den anden side hvordan vi så kan få brugt de mange gode kræfter, der er på det lokale plan og i det frivillige børne- og ungdomsarbejde. Det glæder vi os også til at snakke om i Retsudvalget.

Jeg vil også pege på, når fru Inge Dahl-Sørensen siger, at der er mange, der er interesseret i denne sag, at »børnetelefonen« – som jo er oprettet af Børns Vilkår, en af de børneorganisationer, som gør et fremragende stykke arbejde – jo er det tydeligste eksempel på, at mange børn faktisk har det rigtig skidt, og de ved ikke, hvor de skal gå hen. De er tilsyneladende utrygge ved deres forældre, som ikke har nok forældreevne til at varetage omsorgsopgaven, og de

har altså ikke andre steder at gå hen, fordi de frygter, at de skal opgive navn og CPR-nr. Derfor er der faktisk brug for, at børn som selvstændige individer har nogen at henvende sig til. Det er godt nok med frivilligt initiativ, men hvor er det fælles politiske ansvar for den gruppe af børn, som jeg i hvert fald har indtryk af at vi her i Folketinget meget langt hen ad vejen er enige om, al den stund vi jo har været rimelig positive over for Graversenudvalgets betænkninger?

Jeg var meget glad for fru Ebba Stranges indlæg, selv om det startede med et hjertesuk. Socialdemokratiet havde meget gerne set, at vi kunne have fået et politisk flertal for en selvstændig og uafhængig børneombudsinstitution, og at vi ikke havde været nødt til at omformulere vores forslag, ikke efter de forhåndenværende søms princip, men efter den realistiske ramme, vi nu har at operere inden for her i Folketinget. Jeg synes egentlig, det var en meget spændende idé, at vi måske kunne bruge forbrugerombudsmandsmodellen. Vi har også forestillet os, at man måske kunne bruge Ligestillingsrådet som model, hvor der altså er et statsligt ansvar for nedsættelse af et sekretariat og man så bruger organisationernes medspil i det, man foretager sig.

Jeg er meget enig i SF's holdning, at vi er forpligtet. Der er én person, der skal rapportere hvert år – hvem det så end måtte være – og hvorfor ikke bruge lejligheden til at få organiseret noget bredere, hvad der kan varetage børns og unges opvækstvilkår, prøve at følge med i udviklingen og råbe vagt i gevær til os andre, når de er på vej i forkert retning i forhold til det, der fremmer børns ve og vel?

Fremskridtspartiets ordfører gjorde nogle bemærkninger om ansvaret for børn, og jeg vil godt understrege, at i Socialdemokratiet har vi naturligvis den opfattelse, at forældrene har det primære ansvar for børns opvækst i dagligdagen. Der skal ikke være tvivl om, at det først og fremmest er forældrenes ansvar, men forældre og børnefamilier som sådan er jo påvirket af den samfundsudvikling, som vi bl.a. er med til at bestemme her i Folketinget, og derfor er der også et fælles ansvar for børns opvækstvilkår; det er ikke alene knyttet til det enkelte forældrepar.

Jeg vil også godt minde Fremskridtspartiets hr. Tom Behnke om, at vi faktisk har forpligtet